

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121518410
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121518410.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyňa spravodajkyňa), v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 043 55 211, právne zastúpeného právnou zástupkyňou Mgr. Zuzanou Bírovou, advokátkou so sídlom Americká 2, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 30 849 837, proti žalovanej: U. T., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, XXX XX I. T., o zaplatenie sumy 100,-Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6Csp/69/2021-108 zo dňa 12.04.2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovanú zaviazal na zaplatenie istiny 100,-Eur s úrokmami z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 100,-Eur od 17.11.2018 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 12,-Eur ako aj náhrady trov konania. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že predmetná zmluva o úvere uzatvorená dňa 12.10.2018 medzi žalobcom a žalovanou (Smlouva o úvěru č. 540459), ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, je neplatná s tým, že žalovaný nárok je zároveň premlčaný.

Po právnom posúdení veci podľa článku 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, článku 6 ods. 1, 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) a ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2018 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), dospel k záveru o nutnosti aplikácie tuzemského práva, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že zmluvné strany si dojednali rozhodné právo Českej republiky. Zmluva o úvere síce bola vyhotovená v českom jazyku a v článku I. boli označené čísla a názvy zákonov Českej republiky, čo však bežný občan nemusí postrehnúť, zvlášť keď predmetom zmluvy boli peňažné prostriedky v mene „euro“, ktorá v Českej republike nie je platidlom. Navyše uvedený údaj bol nesporne vopred pripravený veriteľom bez toho, aby žalovaná, ako spotrebiteľka, mohla túto časť zmluvy zmeniť a podľa údajov, uvedených na upomienkach, žalobca ponúkal expresnú minipôžičku na Slovenskej webovej stránke. Preto samotné uvedenie zákonov Českej republiky neznamená, že zmluvné strany dojednali ako rozhodné právo - právo Českej republiky.

Keďže na danú vec bolo potrebné aplikovať právnu úpravu platnú v Slovenskej republike, žalobca k tomu, aby mohol poskytovať úvery občanom Slovenskej republiky, musel disponovať povolením, udeleným Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“). Žalobca takýmto povolením nedisponoval tak v čase poskytnutia finančných prostriedkov žalovanej, ako ani v čase vyhlásenia rozhodnutia, je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva, z ktorej žalobca odvodzuje nárok uplatnený v tomto konaní, neplatná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 9CoCsp/39/2021 zo dňa 23. 09. 2021, rozsudok Krajského súdu v Nitre 8CoCSP/7/2020 zo dňa 01. 10. 2020). Skutočnosť, že žalobca vykonáva svoju činnosť na základe povolenia Českej národnej banky vo forme poskytovania alebo sprostredkovania spotrebiteľských úverov, nepovažoval za právne významné, vzhľadom na jednoznačnú právnu úpravu § 24b zákona č. 129/2010 Z.z.. V konaní nebola preukázaná žiadna väzba žalovanej na Českú republiku, pričom žalobca ani netvrdil, že ako veriteľ poskytol žalovanej finančné prostriedky na území Českej republiky, takže pokiaľ chcel poskytovať úvery pre občanov Slovenskej republiky v mene „euro“, nevyhnutnou podmienkou bolo dodržanie vnútroštátnych predpisov, platných na území Slovenskej republiky, vrátane povolenia udeleného zákon č. 129/2010 Z.z..

Konštatoval, že pokiaľ na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej sumu 100,-Eur, má voči žalovanej nárok na vrátenie tejto sumy titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca tvrdil, že poskytol žalovanej z titulu úveru sumu 100,-Eur s lehotou splatnosti do 28 dní. Nakoľko Zmluva o úvere neobsahuje deň poskytnutia finančných prostriedkov, ale len deň splatnosti 09.11.2018 usúdil, že sumu 100,-Eur žalobca poskytol žalovanej dňa 12.10.2018. Nakoľko žalobca nedisponoval povolením Národnej banky Slovenska (ďalej aj len „NBS“), malo mu byť v čase poskytnutia finančných prostriedkov zrejmé, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Dospel k záveru, že subjektívna 2-ročná premičacia doba začala plynúť najneskôr dňa 09.11.2018, ktorý bol v zmluve o úvere uvedený ako deň splatnosti a podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynula najneskôr dňom 09.11.2020. Žalobca uplatnil nárok na súde až dňa 17.12.2021, teda po uplynutí zákonnej premičacej doby.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozsudku súdu prvej inštancie vytykal prekvapivosť, pretože súd dospel k záveru o nepreukázaní prenechania peňažných prostriedkov žalovanému z vlastnej iniciatívy a nedal mu možnosť sa k takémuto záveru vyjadriť.

Namietal aplikáciu slovenského práva na daný vzťah, majúc za to, že súd je povinný aplikovať právo české, na použitie ktorého sa v zmluve dohodli. Poukazoval na to, že je subjektom registrovaným v Českej republike a vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované príslušnou Smernicou, a preto platí rovnako na území Českej, ako aj Slovenskej republiky. Aplikácia českého práva v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná.

Uviedol, že v zmysle nariadenia Rím I sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (v tomto prípade slovenské právo) iba v prípade, ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v danej krajine (čo v súdnej veci splnené nie je) alebo svoju činnosť smeruje (aj) na túto krajinu. Samotná internetová stránka pritom ešte neznamená, že podnikateľ smeruje svoju činnosť aj vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Nakoľko sa ale zmluvné strany dohodli na voľbe českého práva, považoval posudzovanie otázky smerovania jeho činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa za irelevantnú. Súd prvej inštancie ignorujúc ústavnoprávny princíp favor contractus konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, pričom sa vôbec nevysporiadal s prípadnou nevýhodnosťou českého práva týkajúceho sa spotrebiteľských úverov, v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Navyiac tak konal v priamom rozpore s primárnym právom EÚ, a to so slobodou voľného pohybu služieb.

V súvislosti s potrebou bankového povolenia opätovne zdôraznil, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky a svoju činnosť vykonáva na základe riadneho povolenia Českej národnej banky.

Vo vzťahu k absencii povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike s poukazom na kapitolu 2 čl. 49, čl. 54, čl. 56 Zmluvy o fungovaní EÚ a citujúc z rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie C-76/90, Cassis de Dijon, C-384/93) uviedol, že názory Súdneho dvora Európskej únie smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Mal za to, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov na základe oprávnenia udeleného Českou

národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné navyše udelenie povolenia zo strany NBS. S poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách uviedol, že ak v prípade zahraničných bánk, ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov, postačuje obyčajné oznámenie domovského orgánu dohľadu NBS, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto oprávneným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

7. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalovaná má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská zmluva. Tento záver nenamietal ani samotný žalobca. Rovnako žalobca nenamietal posúdenie právomoci na rozhodovanie v danej veci súdom prvej inštancie v zmysle Nariadenia Brusel I., keď v prípade žalobcu ide o zahraničnú právnickú osobu, a teda ide o konanie s medzinárodným prvkom.

8. Neobstojí odvolacia námietka o tvrdení „nepripustnej prekvapivosti“ napadnutého rozhodnutia, ktorej základom má byť nesprávny záver okresného súdu o nepreukázaní prenechania peňažných prostriedkov žalovanému. Z obsahu preskúmaného rozsudku je totiž zrejmé, že takýto čiastkový záver okresný súd vôbec nevysslovil; naopak, jednoznačne konštatoval, že považoval za nesporné tvrdenie žalobcu, že ako veriteľ, poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 100,-Eur (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

9. V nadväznosti na odvolaciu námietku týkajúcu sa aplikácie slovenského práva odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa vzhľadom na prítomnosť cudzieho prvku správne zaoberal rozhodným právom, ktorým sa má na predmetný právny vzťah spravovať. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu ako dodávateľom a spotrebiteľom je zmluvou spotrebiteľskou, ktorú bolo potrebné posudzovať z hľadiska príslušných ustanovení Nariadenia Rím I.

10. Samotný odvolateľ - a to aj pri prehladaní formulácie „...akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju podnikateľskú činnosť“ - pripúšťa vo všeobecnosti komplikovanosť posúdenia podmienky čl.6 ods. 1 písm. b/ Nariadenia č. 593/2008 (Rím I). Pokiaľ ide o otázku smerovania podnikateľskej činnosti dodávateľa, i keď možno súhlasiť so žalobcom, že len samotná prístupnosť internetovej stránky neznamená smerovanie činnosti podnikateľa ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, zo skutočností známych odvolaciemu súdu z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 CSP), vrátane faktického pokračovania žalobcu v činnosti obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOSTĚ, a.s., so sídlom Bratislava, Pribinova 25 (IČO: 35 852 453), ktorá zanikla v dôsledku cezhraničného zlúčenia práve so žalobcom, je nepochybné, že žalobca smeruje svoju podnikateľskú činnosť (aj) na Slovenskú republiku. Smerovaniu činnosti žalobcu aj do iných krajín nasvedčuje nielen poskytovanie finančných služieb prostredníctvom internetu vo viacerých jazykových verziách, vrátane slovenského jazyka, ale aj ich poskytovanie prostredníctvom domény s koncovkou označenia príslušnosti k určitej lokalite, v danom prípade Slovenskej republiky (zo žaloby vyplýva, že so žalovanou bola uzavretá zmluva o úvere prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk). Z uvedeného možno vyvodit', že zo strany žalobcu dochádza prostredníctvom jeho internetových stránok k podnecovaniu uzatvárania zmlúv na diaľku, mimo iných, aj do krajiny obvyklého pobytu žalovanej. Potvrdením uvedeného smerovania podnikateľskej činnosti žalobcu je okrem iného napokon tiež značné množstvo ním iniciovaných súdnych sporov voči spotrebiteľom - osobám, pre ktoré je Slovenská republika krajinou ich obvyklého pobytu.

11. Vo vzťahu k tvrdeniu odvolateľa, v zmysle ktorého sa dohodli na voľbe českého práva, odvolací súd konštatuje, že z predmetnej zmluvy o úvere nevyplýva jednoznačná a nesporná voľba práva Českej republiky. Úvodnú časť zmluvy, v ktorej je uvedené, že zmluva bola uzavretá podľa českého Občianskeho zákonníka a českého zákona o spotrebiteľskom úvere, nemožno považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, keďže sa jedná iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Rovnako nemožno ani vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru (bod 04), ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky síce mali byť elektronicky podpísané žalovanou, ale jedná sa o jednostranný formulár, ktorý žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaná podpísom iba potvrdzuje, že sa zoznámila v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumela. Konštatovanie, že „k nim nemá žiadne výhrady a zavazuje sa je dodržiavať“, taktiež nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva preto nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I.

12. K námietke odvolateľa, že aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť, vzhľadom na harmonizáciu poskytovania spotrebiteľských úverov v Európskej únii, menej výhodná, odvolací súd uvádza, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je síce harmonizované, čo ale neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné, pričom členská krajina si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu, teda môže rozšíriť ochranu spotrebiteľa, avšak pri zachovaní účelu smernice. Z tohto dôvodu teda nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že pre žalovanú ako spotrebiteľku vôbec nie je podstatné, aký právny poriadok bude na prejednávanej vec aplikovaný. Spotrebiteľská ochrana je zároveň širším právnym inštitútom, ako vyplýva len zo skutočne výrazne harmonizovaného práva spotrebiteľských úverov, napr. v súvislosti so zohľadňovaním premlčania nároku. Súd prvej inštancie preto správne aplikoval ako rozhodné právo Slovenskej republiky.

13. Odvolateľ ani nespochybňoval podstatu výkladu čl. 6 ods. 2 Nariadenia č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky okresným súdom, podľa ktorého aj v prípade, keď by medzi zmluvnými stranami došlo k voľbe rozhodného práva, sa na ňu neprihliada a použije sa právo rozhodné v zmysle čl. 6 ods. 1 označeného nariadenia, ak takáto voľba zbavuje spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje jeho tuzemský právny poriadok (právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa) Žalobca namieta „len“ bližšie nevymedzené nevýhodnosti českého práva pre žalovaného spotrebiteľa. Odvolateľ ani netvrdí (nie to ešte konkrétne označuje), že by identickú ochranu spotrebiteľovi poskytovali aj právne normy účinné v Českej republike, „iba“ značne všeobecne poukazuje na harmonizáciu práva spotrebiteľských úverov „Smernicou“.

14. Obdobne žalobca nespochybňuje východiskový záver súdu prvej inštancie o tom, že nebolo preukázané jeho povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území Slovenskej republiky. Do určitej miery až tendenčne v tejto spojitosti poukazuje na okolnosť, že udelenie predmetného súhlasu je otázkou práva verejného a v súdenom spore sa má vychádzať len z noriem súkromného práva. Zo znenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je totiž zrejmé, že dotknutá podmienka je výslovnou súčasťou práva súkromného práva. Nie zanedbateľnú účelovosť dotknutej odvolacej argumentácie potvrdzuje i to, že vo vzťahu k povoleniu Národnej banky Slovenska by podľa odvolateľa malo ísť o neakceptovateľné zohľadňovanie noriem verejného práva, súčasne však on sám akcentuje udelenie licencie/povolenia Českou národní bankou, ktoré je rovnako výsledkom aplikácie verejného práva.

15. V súvislosti s námietkami žalobcu vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia NBS spočívajúcimi v tvrdení, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, ktorý vykonáva činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky a jeho ďalšou argumentáciou s poukazom na základné pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní EÚ je potrebné uviesť, že Národná banka Slovenska je v zmysle zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov subjektom, ktorý vykonáva dohľad nad finančným trhom, okrem iného aj dohľad v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov a v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tiež udeľuje povolenie na poskytovanie

úverov alebo pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom iným veriteľom, ktoré povolenie je vyžadované od všetkých iných veriteľov podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. bez ohľadu na sídlo veriteľa či právny poriadok, podľa ktorého bol založený. Preto v žiadnom prípade nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb ani žiadnu diskrimináciu tak ako to uvádza žalobca, ktorý je oprávnený v tomto smere podnikat' na území Slovenskej republiky, avšak za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska presne tak, ako aj ostatné právnické osoby, ktoré spĺňajú podmienky upravené v § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.

16. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Len pre úplnosť odvolací súd dopĺňa, že bezprostrednú aplikáciu jednotlivých zákonných ustanovení na konkrétnosti súdnej veci, vrátane rozhodujúcich časových údajov, ako i záver o premlčaní žalovaného nároku odvolateľ vôbec nenamietal.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, a to v celom rozsahu, preto jej voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd jej, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o náhrade trov konania (súčasne o samotnom nároku ako i o jeho výške) zodpovedá východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)